

Ελευθεροτυπία

Σάββατο, 25-9-1982

ΛΙΒΑΝΟΣ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΧΙΛΗ, ΣΑΛΒΑΔΟΡ, ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Ναι, βρισκόμαστε στην προϊστορία της ανθρωπότητας

στη γεγονότα
Του Β. ΦΙΛΙΑ

λυση των πιο ταπεινών, των πιο ευτελών, των πιο χυδαίων συμφερόντων.

Φταίει άραγε η ανθρώπινη φύση; το θάρβαρο και ζωώδες «κατάλοιπο», η ενστικτώδης φωνή της ζούγκλας που φωλιάζει μέσα μας; **Όχι βέβαια**, όχι, όσο κι αν κάτι τέτοιο θ' απλούστευε τα πράγματα και θα μας θόλευε ή καλύτερα θα θόλευε όλους εκείνους, που στο όνομα της αδυναμίας δήθεν του ανθρώπου να είναι πραγματικά ελεύθερος και πραγματικός άνθρωπος αιτιολογούν και δικαιολογούν και διακωλύουν το καθεστώς της εκμετάλλευσης, του μίσους, της επιθετικότητας, του ολέθρου στον πλανήτη μας.

Αυτοί αναπαράγουν σκόπιμα και εσκεμμένα, το ανθρώπινο κτήνος μέσα μας, μέσα σε κάθε νέα γενιά, αυτοί μας κοινωνικοποιούν, μας μαθαίνουν εξ απαλών ονύχων να λειτουργούμε με τα νύχια και τα δόντια, με ψυχολογικούς μηχανισμούς εχθρότητας, αντί με τη λογική και με αισθήματα συμπάθειας και φιλαλληλίας για τον άλλο άνθρωπο, τον όποιο άνθρωπο. Αυτοί μας προετοιμάζουν για τον πόλεμο και το θάνατο πριν μας μάθουν να ζούμε και να καταξιωνόμαστε ειρηνικά σαν κοινωνικές οντότητες.

ΜΟΝΟ ΑΝ καταλάβουμε αυτά τα βασικά και στοιχειώδη θα αντιληφθούμε γιατί ο σκεπτόμενος άνθρωπος δεν μπορεί παρά να είναι ειρηνιστής και αντιϊμπεριαλιστής. Η «λογική» και πρακτική του ιμπεριαλισμού φτιάχνει το τέρας, που σφάζει στα στρατόπεδα αμάχων των Παλαιστινίων, που στραγγαλίζει στις φυλακές της Χιλής,

της Ουρουγουάης, του Ελ Σαλβαδόρ, της Αργεντινής... Κι αυτός ο Πινόσέτ και οι όμοιοί του είχαν υπάρξει σαν άνθρωποι, αν δεν είχαν μπει σαν παιδιά ν' αντιμετωπίζουν τον άλλο άνθρωπο σαν λύκο, αν δεν είχαν μάθει σαν έφηβοι και άνδρες να περιφρονούν το «πλήθος», αν δεν χαν μάθει σαν ώριμοι άνδρες να καταπατούν υπηρετούν, να πρακτορεύουν και να προσιάζουν συμφέροντα ενάντια στους λαούς τους, συμφέροντα στεγνά και αμείλικτα κάτω από μανδύα δανικευμένο και ωραιοποιημένο. Εμείς σαν λαός με τη φοβερή μακρόσυρτη εμπειρία εκατόν ηνώντα χρόνων και ιδιαίτερα την πρόσφατη με πολεμική με εμφύλιο και μεταεμφύλιο, με ιστορία και Κύπρο έχουμε ιδιαίτερα ευαίσθητο θεί και, θα τολμούσα να πω, έχουμε αρχίσει να μπαίνουμε στο νόημα. Γι' αυτό και είναι τόσος πάθος και η συμμετοχή σ' ό,τι τραγικό και φοβερό συμβαίνει στη γη. Γι' αυτό κι οι πονεμένοι και ταφρονεμένοι, τα θύματα των αλληπάλληλων τραγωδιών μας νοιώθουν τόσο κοντά τους, τόσο κούς τους.

ΛΙΓΟΙ λαοί, κι αυτό είναι προς μέγιστη τιμή μας - έχουν φτάσει στο σημείο να καταβαίνουν τη βαθύτερη έννοια του στίχου του Ακφέλου «Μη ρωτάς για ποιόν χτυπάει η καμπά χτυπάει για σένα», κι αυτό μας συγχωρεί πιο αρνητικά, που έχουμε πάλι αναπτύξει μέσα στη λογική της κοινωνίας της «αφθονίας», του κέρδους και του ανταγωνισμού. Εκεί, άλλωστε, περνάει και η μεγαλοσύνη του ελληνικού λαού Μεγαλοσύνη που την πιάνουν με τους πόρτες τους οι Παλαιστίνιοι, οι Λιβανέζοι, οι Χιλιανοί Σαλβαδοριανοί που με παρακάλεσαν, ως πρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης, να διαβιβάσω από τις στήλες αυτών ένα δικό τους μεγάλο ευχαριστώ στον κάθε Έλληνα, που δονείται και παλεύει μαζί τους.

Η ΟΜΑΔΑ αυτή ξετυλίχτηκε για μια ακόμη φορά μπροστά στα μάτια μας, κινηματογραφικά θα μπορούσε να πει κανείς, το δράμα της σύγχρονης ανθρωπότητας.

της σύγχρονης ανθρωπότητας, που με την κατερινή πράξη μιας απέραντης θίας και κτηνώδους, φτύνει και ασχημονεί πάνω στους τάφους δεκάδων εκατομμυρίων νεκρών του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, που άγουροι κι ανέρατοι, σχεδόν παιδιά, έδωσαν τη ζωή τους στο όραμα ενός καλύτερου κι ανθρωπινότερου κόσμου.

της σύγχρονης ανθρωπότητας, που βρίσκεται στην τραγική θέση να βλέπει τα τέκνα και τους γόνους των Εβραίων, που το ολοκάυτωμά τους στα κρεματόρια και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της ναζιστικής Γερμανίας έστησε το μεγαλύτερο ανάθεμα της ιστορίας των νεώτερων χρόνων ενάντια στη φασιστική πανώλη, να μεταλλονται σε ανελέητους σφαγείς και δολοφόνους γυναίκοπαίδων.

της σύγχρονης ανθρωπότητας, που χουντοκρατεί και στρατοκρατείται στο όνομα «του νόμου της τάξης», ενός νόμου και μιας τάξης, που κρίζεται στο θασανιστήριο, στο φίμωμα, στην κάλυψη της ατομικής και συλλογικής ικανότητας για αυτοπροσδιορισμό και ελευθερία.

Τι βδομάδα είδαμε το πολυκέφαλο τέρας, που Φραγκοστάιν με «χριστιανικό» ένδυμα και ινιστική υποκίνηση και υποστήριξη να σφάζει χιλιάδες χιλιάδες παιδιά και γυναίκες για να ολοκληρωθεί η επιχείρηση «ειρήνη στη Γαλιλαία», το ζαμα με το οποίο η κλίκα των δολοφόνων Μπέγγ-Σαρόν δελέασε και παγίδευσε τον ισραηλινό όταν ξεκινούσε την εισβολή στο Λίβανο! Αυτή βδομάδα ένα διεθνές δικαστήριο, η Διεθνής Επιτροπή Διερεύνησης των εγκλημάτων της χιλιανής χούντας, συγκλήθηκε στην Αθήνα (Πάντειος, 25 και 26 Σεπτεμβρίου) και εξετάζει αυτόπτες ρυτρές των ανήκουστων κτηνωδιών, που συνιστούν για εννιά ολόκληρα χρόνια σε βάρος του χιλιανού λαού από μια αιμοσταγή στρατοκρατική κρεατομηχανή. Το δράμα, όχι μόνο της Χιλιανής αλλά ολόκληρης της Λατινικής Αμερικής ξετυλίγεται αγωνιακά μπροστά στα μάτια μας και η ύλη ολόκαιρης της ανθρωπότητας μας συγκλονίζεται ως το μεδούλι των οστών μας.

ΑΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΕΙ και μας κάνει να συνειδητοποιούμε το πόσο δικίο είχε ο Μάρξ όταν έλεγε και περισσότερο από έναν αιώνα, έλεγε ότι είμαστε ακόμα στην προϊστορία της ανθρωπότητας. Και στην προϊστορία, όταν ακόμα και σήμερα στην εποχή του διαστήματος και της πυρηνικής ενέργειας, που δημιουργούν τις προϋποθέσεις να λυτρωθεί η ανθρωπότητα οριστικά από την έλξη και την ανάγκη, το ανθρώπινο κτήνος άζει και λεηλατεί και δηλώνει, χρησιμοποιώντας τα μεγάλα ιδανικά σαν ρόπαλα και για προκά-